

Chtěl bych ve zkratce představit DA převodník italské firmy AudioNemesis <http://www.audionemesis.com/index.htm> , který vlastním a používám od listopadu minulého roku a jsem s ním navýsost spokojen. Zakoupil jsem ho díky velmi vstřícnému přístupu polského dovozce, firmy VOXAL z Lodži, jejíž majitel a hudební fanda pan Wojcikiewicz, mi vyšel ve všech směrech vstříc.

Konstruktér, pan Fabio Camorani, milovník analogového zvuku a dobrého vína, představil tento svůj produkt na výstavě v Mnichově v roce 2006. Jeho výrobní filosofie se řídí výrokem A.Einsteina, dělat vše maximálně jednoduše, ne však jednodušeji než je to nutné. Signálová cesta je tak krátká, jak jen je to možné, přesto zde vidíme např. vstupní síťový filtr Black Noise, retaktování signálu a trafo na digitálním vstupu, což Fabio považuje za stěžejní pro dosažení vysněného zvuku. Je tu i díl pro stabilizaci napětí, pro redukci vibrací, jsou zde filtry, není tu však oversampling, což je naprosto stěžejní záležitost. Konstruktor je totiž přesvědčen, že při současné součástkové základně je to nejlepší řešení, do budoucna se však změně nebrání. Vše je podřízeno zvuku, jednoduchosti a nízké ceně. O tom, že méně znamená lépe, nás přesvědčí hned první poslech tohoto zařízení.

Co je potřeba k dosažení takového super-analogového zvuku? Nevím, je možné ho jednoduše nasimulovat, stačí osekát výšky, přidat trošku uchu příjemného zkreslení, zvýšit šum a máme analogový digitál. Dokonce v nízkých cenových kategoriích je to žádoucí. Tady se však jedná o něco jiného, nejsou to lahodnější okraje pásma, není to tzv. zaoblení zvuku, ale jakoby tu chyběla ta mechaničnost, která jinde zvuk zpřijemňuje.

Po měsíčním zahořování, dodání síťového kabelu Supra, vyzkoušení několika digitálních kabelů, protože všechny tyto aspekty hrají důležitou roli, jsem přikročil k posuzování zvukových vlastností. Nyní, po 5měsících několikahodinového každodenního poslechu, bych se mohl odvážit napsat několik postřehů.

První dojmy by mohly pro někoho znamenat pouze příjemný až trochu měkký zvuk. Po přechodu z jiných přehrávačů, i velmi vysokých cenových kategorií, může vznikat dojem, že trpí nedostatkem výšek. Poslouchejme však 3-4 dny a zkusme se pak vrátit k těmto zařízením, myslím, že většina pochopí, oč tu jde. Ukáže se, že DC-1 disponuje ohromnou dynamikou, mikro impulsy a dozvuky se snoubí s širší perspektivou celé nahrávky a dokazuje, že materiál na CD má dražv i bez drsnosti, písčitosti a ostrosti, čili všeho toho, co se nám obvykle vybaví při každém přehrávací digitálního záznamu.

Např. vynikající a skvěle nahané CD Achirana, tria Tsabropoulos, Andersen, Marsal umožní vnímat každý dopad paličky na různá místa činelů s jinou intenzitou, jinou barvou tónu, jiným dozvukem, od úderů téměř neslyšitelných ale přesto přesně lokalizovaných přes naprosto hmatatelné metličky až po tóny výrazně kovové s ohraničeným dozvukem. Rovněž tělo kontrabasů, přesně posazené v prostoru, se rozeznívá jednou krátce, rychle, jindy jsou tóny dlouhé, bohaté, plné emocí. Totéž platí při dopadu kladívka na struny piána, i při velmi silných úderech na nejtencí struny neslyšíme žádnou agresivitu, pouze barevný tón s kratším nebo delším dozvukem. Vše zní maximálně přirozeně a samozřejmě, vnímáme hudbu a nemusíme se zabývat tím, zda náhodou něco nebylo špatně nebo nás nějaký zvuk až nepříjemně píchnul do ucha, či se objevil pazvuk o kterém nevíme zda je nebo není součástí nahrávky a pouze odvádí naši pozornost od vnímání hudby.

Zmíním ještě trubku Milese Davise, která kromě síly a agresivity zvuku má rovněž, když je to potřeba, jemnost a intimitu, takže je vše v dynamické rovnováze. A což teprve saxofon J.Coltraina, plný, teplý a bohatý zvuk, přesto rezolutní a přesný s výborným rozlišením detailů, tak jak to dokáže pouze vinylová deska. Vzpomenu ještě barevný a emocionální zvuk smyčcových nástrojů při poslechu klasické hudby, éterický zpěv L.McKennit, C.Wilson a P.Barber nebo přiměřenou nabroušenost kytar Al di Meoly. A stejně tak jako drahý gramofon,

nám DC-1 představí i méně dokonalé nahrávky, kterých je bohužel většina. Samozřejmě neumí nedostatky obejít, ani se je nesnaží zamaskovat, pouze se snaží na ně neupozorňovat a spíše vyzdvihnout klady nahrávky.

Nakonec bych se ještě chtěl zmínit o vynikajícím a přesném zobrazení prostorové scény, jak ve směru pravo-levém, tak hlavně předo-zadním, což nebývá samozřejmostí, a v této cenové kategorii už vůbec ne. Scéna je dostatečně vzdušná a hluboká, hudebníci i ve větším počtu jsou lehce lokalizovatelní, je mezi nimi dostatek místa.

Samozřejmě nic není dokonalé a pokud bych chtěl za každou cenu hledat nedostatky, tak myslím, že malé rezervy jsou ještě v přesnosti, důrazu a kontrole nejnižších kmitočtů.

Někomu by možná mohlo vadit i to, co mi naopak vyhovuje, a sice o málo nižší výstupní úroveň signálu. Ale to všechno údajně napravuje současný, inovovaný model DC-1 Up-Grade, který už je v prodeji.

Posluchač hudby

Valdes